

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w K. w IX Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Domagalska

Protokolant: staż. Milena Głodzińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej K.-Zachód w K.: A. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 22 czerwca 2017 roku, 10 sierpnia 2017 roku, 5 października 2017 roku, 30 listopada 2017 roku, 28 grudnia 2017 roku, 14 czerwca 2018 roku, 19 lipca 2018 roku, 25 października 2018 roku, 20 grudnia 2018 roku, 14 marca 2019 roku, 9 maja 2019 roku

sprawy **S. M. (1)**, syna A. i D. z domu K., urodzonego dnia (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 lutego 2015 roku w K. woj. (...) przywłaszczył powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego A. (...) nr rej. (...) wartości nie mniejszej niż 49.554,00 złotych będącego przedmiotem umowy dzierżawy zawartej w dniu 11 sierpnia 2014 r. w K. i będąc wezwany w dniu 10 lutego 2015 roku do zwrotu samochodu z tytułu wypowiedzenia umowy dzierżawy z powodu niewywiązywania się przez niego z obowiązku spłaty kolejnych rat za ten samochód nie zwrócił go działając tym samym na szkodę M. S.,

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

orzeka:

I. W ramach zarzucanego czynu oskarżonego **S. M. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 14 lutego 2015 roku w K. woj. (...) przywłaszczył powierzoną mu zgodnie z umową dzierżawy z dnia 11 sierpnia 2014 roku rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego A. (...) nr rej. (...) wartości 49.554 złotych czym działał na szkodę M. S., co stanowi przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. i art. 33§1, §2 i §3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 63§1 kk w zw. z art. 4§1 kk na poczet orzeczonej wobec **S. M. (1)** w pkt I kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lipca 2016 roku do dnia 14 lipca 2016 roku;

III. na podstawie art. 616 § 1 pkt. 1 i § 2 pkt. 1 i 2 k.p.k., art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **S. M. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 818 (osiemset osiemnaście) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 320 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem opłat od orzeczonych kar.

SSR Ewa Domagalska

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 sierpnia 2014 roku S. M. (1) zawarł z M. S. umowę dzierżawy samochodu osobowego marki A. (...) o numerach rejestracyjnych (...). Zgodnie z pkt 3 w/w umowy jej przedmiotem było oddanie S. M. (1) do używania wskazanego w umowie pojazdu i pobierania z niego pożytków przez czas trwania umowy w zamian za regularne uiszczanie czynszu. W pkt 7 umowy strony wskazały wartość przedmiotowego samochodu na kwotę 49.554 złotych.

W dniu 10 lutego 2015 roku M. S. wypowiedziała przedmiotową umowę dzierżawy z uwagi na nie regulowanie przez S. M. (1) opłat z niej wynikających. Jednocześnie wezwała S. M. (1) do natychmiastowego zwrotu wydzierżawionego samochodu.

Po otrzymaniu wypowiedzenia umowy dzierżawy S. M. (1) skontaktował się z wydzierżawiającym i zobowiązał się do zwrotu samochodu do dnia 13 lutego 2015 roku. Pomimo tego samochodu nie zwrócił przywłaszczając go. Wszelkie próby odnalezienia pojazdu jak i kontaktu z S. M. (1) przez pokrzywdzonych okazały się nieskuteczne.

Przedmiotowy samochód został ostatecznie zwrócony przez S. M. (1) na przełomie miesięcy lipiec i sierpień 2016 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- umowy dzierżawy k.8-9,
- wypowiedzenie umowy dzierżawy k.10, 13,
- umowy leasingu wraz z załącznikami k.62-65,
- zeznań J. J. k.2-5, 232,
- częściowo zeznań A. K. k.42-43, odezwa SR Będzin,
- zeznań świadka M. S. k.59-60, 373-375,
- częściowo wyjaśnienia S. M. (1) k. 112-114.

S. M. (1) ma 36 lat, posiada wykształcenie wyższe. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Prowadzi działalność gospodarczą i osiąga dochód w wysokości około 3.000 złotych miesięcznie. Posiada warsztat w miejscowości B..

Był karany:

- 1) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 24 września 2012 roku w sprawie II K 605/12 za przestępstwo określone w art.270§1 kk;
- 2) Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice Wschód w Katowicach z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie V K 960/12 za przestępstwo określone w art. 270§2a kk;
- 3) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 13 września 2013 roku w sprawie II K 814/12 za przestępstwo określone w art.270§1 kk;
- 4) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 3 grudnia 2013 roku w sprawie II K 390/13 za przestępstwo określone w art. 226§1 kk i art.224§2 kk w zw. z art.11§2 kk;
- 5) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 15 grudnia 2014 roku w sprawie II K 674/14 za przestępstwo określone w art.288§1 kk;
- 6) Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice Wschód w Katowicach z dnia 13 marca 2015 roku w sprawie IV K 37/15 za przestępstwo określone w art.284§2 kk;

- 7) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowice wschód w K. z dnia 23 września 2015 roku w sprawie V K 144/15 za przestępstwo określone w art.286§1 kk;
- 8) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 19 grudnia 2014 roku w sprawie II K 651/14 za przestępstwo określone w art.284§2 kk;
- 9) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 14 kwietnia 2016 roku w sprawie II K 111/15 za przestępstwo określone w art.284§2 kk
- 10) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 8 lipca 2016 roku w sprawie II K 312/16 za przestępstwo określone w art.276 kk;
- 11) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 15 grudnia 2017 roku w sprawie VII K 464/17 za przestępstwo określone w art.180a kk;
- 12) Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. w P. z dnia 30 maja 2018 roku w sprawie III K 442/16 za przestępstwo określone w art.286§1 kk i art.275§1 kk w zw. z art.11§2 kk;
- 13) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich z dnia 29 października 2018 roku w sprawie II K 404/18 za przestępstwo określone w art.183§1 kk;
- 14) Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 27 czerwca 2018 roku w sprawie IX K 1079/16 za przestępstwo określone w art.284§2 kk.

Dowód: karta karna k.362-364, wyjaśnienia S. M. k.112-114.

Przesłuchiwany na etapie postępowania przygotowawczego S. M. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że podpisał umowę dzierżawy samochodu w K., po czym początkowo płacił raty za ten pojazd. Przyznał, że pod koniec 2014 roku przestał płacić pokrzywdzonej z uwagi na kłopoty rodzinne i pobyt w szpitalu psychiatrycznym. Wskazał na trudności związane z odbiorem korespondencji i podkreślił, że nie wiedział, iż był wezwany do zwrotu pojazdu. Przyznał, że w momencie przesłuchania tj. 14 lipca 2016 roku nadal jest w posiadaniu tego samochodu i odda go właścicielowi.

Dowód: wyjaśnienia S. M. (1) k.112-114.

Z uwagi na wątpliwości co do stanu poczytalności S. M. (1) w chwili czynu został przeprowadzony dowód z opinii sadowo psychiatrycznej. W wydanej opinii biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili, iż S. M. (1) nie jest upośledzony umysłowo ani nie choruje na endogenną chorobę psychiczną w sensie doznawania ostrych objawów psychotycznych. Stwierdzili natomiast u niego organiczne zaburzenia osobowości. Reasumując biegli stwierdzili, iż w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu S. M. (1) rozpoznawał jego znaczenie oraz potrafił pokierować swoim postępowaniem, a nadto iż może brać udział w czynnościach procesowych przed Sądem.

Z uwagi na przedkładane do akt postępowania zaświadczenia lekarskie dotyczące stanu zdrowia S. M. (1) przeprowadzono kolejny dowód z opinii sadowo psychiatrycznej. W wydanej opinii biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili, iż S. M. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Stwierdzili natomiast u niego organiczne zaburzenia osobowości i zaburzenia adaptacyjne. Ponownie biegli stwierdzili, iż w czasie zarzucanego czynu miał zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłych S. M. (1) w aktualnym stanie zdrowia może brać udział w czynnościach procesowych przed Sądem, jak i jest zdolny do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Z uwagi na kolejne zaświadczenia lekarskie przedkładane do akt postępowania, a dotyczące stanu zdrowia oskarżonego został przeprowadzony kolejny dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Wnioski końcowe opinii biegłych są zgodne z wnioskami sformułowanymi w poprzednich

opiniach. Biegli dodatkowo wskazali, iż S. M. (1) zarówno aktualnie jak i w okresie od kwietnia 2017 roku był zdolny do udziału w czynnościach procesowych przed sądem.

Dowód: opinia sądowo psychiatryczna k.129-132, 204-207, 308-314.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony S. M. (1) w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i potwierdził, że dzierżawił pojazd marki A.. Potwierdził również, że nie płacił ustalonej należności z tego tytułu i że do chwili przesłuchania dysponuje tym pojazdem. We wskazanym zakresie wyjaśnienia oskarżonego zdaniem Sądu zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności jako zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W części, w której oskarżony wskazuje, iż nie wiedział o wezwaniu go do zwrotu pojazdu wyjaśnieni oskarżonego jako sprzeczne z dowodami w ocenie Sądu to jedynie przyjęta linia obrony mająca na celu uwolnienie oskarżonego od odpowiedzialności i z tych względów nie zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Podkreślenia wymaga, iż jak wynika wprost z zeznań J. J. k.4 oskarżony otrzymał zarówno wypowiedzenie umowy dzierżawy jak i wezwanie do zwrotu pojazdu wręcz w rozmowie sam zobowiązał się do jego zwrotu do dnia 13 lutego 2015 roku, co jednak nie nastąpiło. Tym samym twierdzenia oskarżonego w tym zakresie nie mogą zostać podzielone przez Sąd. Ponadto zdaniem Sądu te twierdzenia są również nielogiczne albowiem oskarżony z jednej strony przyznaje, iż nie płaci należności z tytułu umowy dzierżawy, z drugiej strony przyznaje, iż korzysta z pojazdu nie zwraca go właścicielowi, nie kontaktuje się z nim ponownie. Jak wynika z zeznań świadka J. J. kontakt z oskarżonym po dacie wyznaczonej przez oskarżonego na dzień zwrotu pojazdu był niemożliwy. Oskarżony nie tłumaczy już na jakich zasadach korzystał z pojazdu A. przez okres od dnia 14 lutego 2015 roku do lipca 2016 roku.

Podstawowym dowodem w sprawie są zeznania J. J., które Sąd w całości obdarzył walorem wiarygodności jako zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym tak w postaci dokumentacji dotyczącej dzierżawy samochodu marki A., dotyczącej wypowiedzenia umowy dzierżawy, zeznaniami M. S. czy wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie, w jakim przez Sąd zostały obdarzone walorem wiarygodności. Świadek opisał w zeznaniach zarówno okoliczności dotyczące wejścia w posiadanie przez oskarżonego wskazanego samochodu jak i kolejne próby jego odzyskania podejmowane przez pokrzywdzoną.

Podobnie walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania M. S. jako zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadek posiadała mniej szczegółową wiedzę na temat podejmowanych przez jej syna działań mających na celu odzyskanie pojazdu albowiem jak wskazała w zeznaniach to J. J. zajmował się tą kwestią. Świadek potwierdziła jednocześnie okoliczności wynikające z dokumentacji dotyczącej wydzierżawienia pojazdu A. przez oskarżonego, jak i rozwiązania wskazanej umowy. Przyznała, że syn odzyskał pojazd.

Świadek A. K. w zeznaniach potwierdziła, iż oskarżony dysponował samochodem marki A. o numerze rejestracyjnym (...). Podkreśliła jednak, że w miesiącu marcu lub kwietniu 2015 roku rozstała się z oskarżonym i od tego momentu nie wiedziała czy oskarżony użytkował ten pojazd. Świadek nie posiadała wiedzy, na jakiej podstawie oskarżony dysponował tym pojazdem.

Zeznania A. K. Sąd obdarzył walorem wiarygodności choć zeznania te nie wnoszą istotnych okoliczności do ustalonego stanu faktycznego za wyjątkiem potwierdzenia nie kwestionowanej okoliczności, iż oskarżony dysponował pojazdem marki A. w czasie, gdy miał kontakt ze świadkiem.

Sąd w całości podzielił ustalenia biegłych lekarzy psychiatrów zawarte we wszystkich trzech opiniach dotyczących oskarżonego. Opinie są pełne i jasne, zostały sporządzone przez biegłych posiadających specjalistyczną wiedzę niezbędną do przeprowadzenia badania, analizy dokumentacji jak i sformułowania wniosków końcowych opinii.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do ustalenia, iż oskarżony S. M. (1) w dniu 14 lutego 2015 roku w K. woj. (...) przywłaszczył powierzoną mu zgodnie z umową dzierżawy z dnia 11 sierpnia 2014

roku rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego A. (...) nr rej. (...) wartości 49.554 złotych czym działał na szkodę M. S., wypełniając znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Zdaniem Sądu sprawstwo oskarżonego S. M. (1) nie budzi wątpliwości i wynika wprost ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentacji dotyczącej wejścia oskarżonego w posiadanie pojazdu tj. umowy dzierżawy, wypowiedzenia umowy dzierżawy, a nadto zeznań pokrzywdzonej i świadka J. J. oraz wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim przez Sąd zostały obdarzone walorem wiarygodności.

Przepis art.284§2 kk dotyczy przestępstwa przywłaszczenia rzeczy powierzonej sprawcy w określonym celu. Jest to przestępstwo kierunkowe i warunkiem odpowiedzialności jest ustalenie, iż sprawca działał w zamiarze bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu. Sprawca musi działać w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy (mienia).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać należy na istotne okoliczności wynikające z zeznań świadka J. J. k.4 tj. świadek wskazał, iż po przesłaniu oskarżonemu drogą mailową wypowiedzenia umowy dzierżawy i zawartego w niej żądania zwrotu pojazdu oskarżony skontaktował się z pokrzywdzoną i ustalił termin zwrotu samochodu na dzień 13 lutego 2015 roku, czyli trzy dni od momentu wypowiedzenia umowy dzierżawy. Tym samym oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, iż pokrzywdzona zażądała zwrotu pojazdu. Oczywistym jest w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, iż nie uczynił tego przywłaszczając wskazany w opisie czynu pojazd. Zdaniem Sądu taki właśnie zamiar towarzyszył oskarżonemu. Kolejną istotną okolicznością jest, jak wskazał świadek J. J., iż w rozmowie mówił do oskarżonego, iż ktoś z ich firmy przyjedzie lawetą po pojazd. Na to stwierdzenie oskarżony zobowiązał się, że sam dostarczy samochód do K.. Kolejna istotna okoliczność to brak jakiegokolwiek kontaktu z oskarżonym od dnia 13 lutego 2015 roku. J. J. podejmował wiele prób chcąc nawiązać z nim kontakt jednak okazały się nieskuteczne. Jak wskazał świadek k. 4 „ja od tego momentu (brak zwrotu pojazdu w dniu 13 lutego 2015 roku) próbowałem się połączyć telefonicznie z Panem S. na numer telefonu podany w umowie przez niego. Bezskutecznie włącza się poczta, na którą nagrywałem się, wysyłałem kilka razy sms-y także bezskutecznie. Nieaktualne okazały się również adresy zamieszkania i działalności oskarżonego, gdzie udali się pracownicy pokrzywdzonej lawetą celem odebrania samochodu.

Jak wynika z informacji mailowej k.18 w dniu 16 lutego 2015 roku M. S. poinformowała oskarżonego, iż z uwagi na nie zwrócenie samochodu kieruje zawiadomienie do prokuratury o czyn z art.284 kk. Jak wynika z akt sprawy podczas przesłuchania w dniu 14 lipca 2016 roku oskarżony oświadczył, iż samochód A. jest w jego dyspozycji i zadeklarował chęć zwrotu pojazdu. Podkreślenia wymaga, iż do przesłuchania oskarżonego doszło po uprzednim poszukiwaniu go w drodze listu gończego i zastosowaniu tymczasowego aresztowania. Jak wskazał świadek J. J. oskarżony zwrócił pojazd na przełomie lipca i sierpnia 2016 roku. Oznacza to, że do zwrotu pojazdu doszło dopiero po złożeniu zawiadomienia przez pokrzywdzoną w przedmiotowej sprawie, wszczęciu postępowania i ogłoszeniu oskarżonemu zarzutu popełnienia przestępstwa przywłaszczenia tego pojazdu. Jednocześnie jak wynika z zeznań M. S. k.373 z oskarżonym początkowo był kontakt telefoniczny i przeproszał ją zapewniając, że wszystko ureguluje. Po tym kontakt się urwał, a pojazd nie został zwrócony.

Mając powyższe na uwadze zdaniem Sądu oskarżonemu S. M. (1) towarzyszył zamiar przywłaszczenia pojazdu marki A. na szkodę M. S.. Doskonale wiedział o wypowiedzeniu umowy dzierżawy przez pokrzywdzoną, wiedział również o żądaniu z jej strony zwrotu pojazdu co jest oczywiste, pomimo tego zerwał wszelki kontakt z pokrzywdzoną i nie zwrócił pojazdu A..

Sąd ustalił datę czynu na dzień 14 lutego 2015 roku albowiem do dnia 13 lutego 2015 roku oskarżony miał zwrócić przedmiotowy pojazd. Jednocześnie Sąd ustalił wartość pojazdu na kwotę 49.554 złotych albowiem taka wartość pojazdu została wskazana przez strony umowy dzierżawy z dnia 11 sierpnia 2014 roku.

Stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego S. M. (1) są wysokie z uwagi na rodzaj dobra chronionego prawem, którego naruszenia się dopuścił, a którym w tym przypadku jest cudze mienie. Podkreślenia wymaga sposób działania oskarżonego który doskonale wiedząc o konieczności zwrotu pojazdu marki A. i żądaniu pokrzywdzonej

w tym zakresie nie uczynił tego, uniemożliwił ze sobą kontakt, a w przypadku jego nawiązania deklarował zwrot samochodu jak i uregulowanie należności za jego dzierżawę, co nie nastąpiło.

Czynu oskarżony dopuścił się z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim. Po jego stronie nie wystąpiły żadne okoliczności mogące wpłynąć na ograniczenie stopnia winy lub jej wyłączenie. Oskarżony jak wskazano powyżej wiedział o żądaniu zwrotu pojazdu skierowanym przez pokrzywdzonego, sam wyznaczył termin jego zwrotu po czym nie uczynił tego. Przypomnieć należy, iż do zwrotu pojazdu doszło dopiero po upływie jednego roku i pięciu miesięcy, po zatrzymaniu i ogłoszeniu zarzutu popełnienia przestępstwa z art.284§2 kk. Jedynym wyjaśnieniem ze strony oskarżonego dlaczego dopiero w tym momencie to nastąpiło było nie polegające na prawdzie stwierdzenie, iż nie wiedział o żądaniu ze strony pokrzywdzonej zwrotu pojazdu.

Mając powyższe na uwadze oraz dyrektywy wymiaru kary określone w art.53 kk Sąd na podstawie art. 284 § 2 k.k. i art.33§1, §2 i §3 kk wymierzył S. M. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Zdaniem Sądu tak wymierzone kary spełnią swe cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego. W ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny jest adekwatna do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu jak i winy. Podkreślenia wymaga, iż oskarżony był wcześniej karany 14 razy za różne przestępstwa w tym przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu. Wyroki skazujące oskarżonego zapadały zarówno przed popełnieniem zarzucanego mu czynu jak i po jego popełnieniu. Wskazuje to jednoznacznie, iż S. M. (1) jest sprawcą zdemoralizowanym, naruszającym notorycznie porządek prawny, lekceważącym ten porządek w stopniu znacznym. W ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny jest adekwatną reakcją na przestępstwo jakiego dopuścił się oskarżony wobec pokrzywdzonej, a jednocześnie wdroży go do przestrzegania porządku prawnego. Jednocześnie Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny albowiem przestępstwo jakiego się dopuścił polegało na przywłaszczeniu cudzego mienia. Wysokość stawki dziennej Sąd ustalił mając na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego.

Na podstawie art.63§1 kk w zw. z art.4§1 kk na poczet orzeczonej wobec S. M. (1) kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lipca 2016 roku do dnia 14 lipca 2016 roku.

Na podstawie art. 616 § 1 pkt. 1 i § 2 pkt. 1 i 2 k.p.k., art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego S. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 818 (osiemset osiemnaście) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 320 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem opłat od orzeczonych kar. Zdaniem Sądu oskarżony będzie w stanie uiścić zasądzoną kwotę tytułem kosztów sądowych albowiem jak wynika z jego wyjaśnień prowadzi działalność gospodarczą, osiąga dochody, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu.

SSR Ewa Domagalska